

Det var på vippen att jag aldrig genomförde det viktigaste loppet i mitt liv.

8 juli 2016. Det var dag tre av uttagningarna till USA:s OS-lag i friidrott i Eugene, Oregon, en timme innan kvartsfinalen på 400 meter häck skulle starta. Innan det första, och som jag trodde det enda heat jag skulle få springa, och jag fick panik. *Det där är riktiga proffs*, tänkte jag. *Inte en chans att jag kan hänga med dem.*

Alla de andra kvinnorna i uttagningen hade tränat för detta ögonblick i årtal, och det syntes. De hade coachning i världsklass, stora sponsorer, stränga dieter och minutiösa träningsupplägg. Jag hade inget av det. Det jag hade var en massa tonårsångest ... och min lyckofilt med seriefigurer på. Jag var bara sexton år, en nervös, blyg high school-elev från Dunellen, New Jersey – en stillsam förort knappt fem mil sydväst om Manhattan. Det var en bra plats att växa upp på, men knappast ett hem för olympiska atleter. Jag kände ingen från min hemstad eller skola som hade varit med om det jag nu stod inför. Men här var jag nu för att möta några av de snabbaste kvinnorna på planeten. Om jag på något sätt

lyckades ta mig igenom de första två rundorna och slutade bland de tre bästa i finalen skulle jag kvalificera mig för OS 2016 i Rio de Janeiro, Brasilien, och bli den yngsta deltagaren i det amerikanska friidrottslandslaget sedan 1972. Ingen press!

Jag bodde tillsammans med mina föräldrar och syskon i ett Airbnb en timmes resväg från Eugene, så första gången jag såg den fullsatta arenan var 80 minuter innan mitt första lopp skulle gå. Under hela bilfärden till Eugene härjade en känslomässig orkan i magen. Bara några timmar tidigare hade jag vaknat mitt i natten, genomsvettig och full av ångest. Jag hade tvingat i mig frukosten på morgonen. Jag var så nervös att jag bara fick i mig en tredjedel av det som fanns på tallriken. Bristen på sömn, aptit och energi var normalt för mig inför stora lopp. Det som inte var normalt den här gången – och som förvandlade min hanterbara nervositet till okontrollerbar skräck – var publiken. Utan tvekan den största jag någonsin tävlat inför. Mer än tiotusen fans hade samlats på Hayward Field på University of Oregons campus. Jag var van vid att bara se ett mindre antal spridda ansikten i publiken – föräldrar, vänner, lagkamrater, tränare och kanske några talangscouter – men här var det ett hav av människor.

Men hur skrämmande den stora publiken än var, så var detta inte den främsta anledningen till att jag ville vara var som helst utom just på Hayward Field den fredagseftermiddagen. Orsaken till att jag nästan hoppade av den dagen var de andra tävlande. Runt omkring mig såg jag kvinnor som var större, starkare, mer erfarna och, antog jag, snabbare än vad jag var. De hade en tydlig strategi när de värmdes upp. Jag hade ingen alls. Jag sprang lite från ena sidan av uppvärmningsområdet till den andra och sträckte ut utan någon riktig plan. Jag minns att jag tittade mig omkring lite för

många gånger och fick ögonkontakt med några av de andra. Det var skräckinjagande. De hade utrustning – massor av utrustning. Allt jag hade var en liten rygsäck med extra skor och kläder. Jag hade aldrig känt mig så oförberedd, så underlägsen och så osäker på vad jag skulle göra. Ju mer loppet närmade sig, desto mer hyperventilerade jag, vilket ledde till tårar och en fullskalig panikattack. Jag smög i väg från mina tränare, Mike McCabe och Luiz Cartegena från Union Catholic High School, och ringde min pappa. Jag ville inte att någon skulle höra det samtalet.

”Kan jag, snälla, få dra mig ur det här loppet?”, vädjade jag och kände mig som en liten flicka. ”Jag vill inte springa”, fortsatte jag medan tårarna rann ner för kinderna. ”Jag lovar att försöka igen om fyra år.”

”Du är där nu, Syd,” sa min pappa med lugn och trygg röst. ”Ta dig bara igenom den här rundan så tar vi en förhandling efter det. Alla är här för att se dig springa. Ta vara på erfarenheten. Det är första rundan av tre; det ligger ingen press på dig.”

Efter samtalet visste jag att det inte fanns någon chans att slippa loppet. Så jag sökte upp närmsta toalett och kräktes. Sedan traskade jag tillbaka till uppvärmningsområdet och gick mekaniskt igenom resten av mina stretchövningar med en enda önskan, nämligen att detta lopp skulle vara över

Med bara några minuter till start försökte jag säga till mig själv: ”Gud är med mig.” Det var en fras jag ofta mumlade för mig själv innan jag skulle tävla. Men var han verkligen det i det här ögonblicket? Hur skulle jag kunna vara säker på det? Vid denna tidpunkt i mitt liv bestod min relation till Gud endast av barndomens bibelberättelser, sången ”Jesus Loves Me” och en allmän uppfattning om att Gud är god. I en stund då jag verkligen behövde hans ledning visste jag alltså inte ens om han var där. Jag kunde bara hoppas att den

osynlige Gud jag uppfostrats till att tro på skulle finnas för mig här och nu.

Senare avslöjade min mamma att både hon och pappa varit osäkra på om jag ens skulle komma ut från uppvärmningsområdet ända tills jag dök upp några minuter före start med ett allvarligt uttryck i ansiktet. Det var då något

Jag kunde bara hoppas att den osynlige Gud jag uppfostrats till att tro på skulle finnas för mig här och nu.

välbekant tog över, något som jag haft med mig i hela mitt liv, ända sedan mitt första lopp, ett 100-meterslopp, när jag var sex år gammal. Varje gång, när jag intar min position vid startlinjen, spänns min kropp inför vad som ska komma, och varje distraherande tanke, osammanhängande plan och överväldigande rädsla försvinner bort. Allt som återstår är en vilja, ett begär, ett desperat behov av att vinna. Jag hatar att förlora. Alltid gjort. Kommer alltid att göra. Den sidan av den sextonåriga Sydney kunde rädslan rå på.

400 meter häck är ju inte det kortaste loppet inom friidrotten, men det känns faktiskt som det allra längsta. Det anses allmänt vara en av de mest krävande grenarna inom sporten, ofta kallad "mandödaren". På grund av häckarna måste du bemästra den teknik som behövs för att klara hindret vid vart fjortonde eller femtonde steg utan att förlora vare sig balans eller hastighet. Och loppet är precis så långt att det krävs extraordinär uthållighet, och samtidigt så kort att det fordras överlägsen snabbhet. Om du vill vinna kan du inte hålla tillbaka eller spara på energin. Inget annat lopp kräver samma kombination av teknik, uthållighet och snabbhet.

Bland proffsen som stod uppställda bredvid mig på startlinjen lade jag märke till ett bekant ansikte: Kori Carter.

Hon hade vunnit 400 meter häck vid de nationella collegemästerskapen, NCAA, några år tidigare. Senare, 2017, skulle hon också vinna samma distans på VM i London. Jag hade aldrig tävlat mot någon så framgångsrik. Hon var den mest talangfulla löparen i vårt heat, så jag tänkte att om jag kunde hänga med henne skulle jag klara mig genom det här loppet. När startskottet gick var det bara en tanke som upprepades i mitt huvud: *Häng på Kori*.

Innan jag visste ordet hade vi avverkat första långsidan. 200 meter kvar. På något sätt lyckades jag inte bara hålla Kori i sikte, jag låg precis före henne den sista sträckan. När publiken jublade och jag klarade de sista två häckarna kände jag inte längre något av "före tävling"-ångest eller tvivel på att jag hörde hemma här. Behovet att vinna hade tagit över helt. Jag kallar det *instinkten*. Något kickar in automatiskt när det är jag mot vad som helst. Jag korsade mållinjen precis före Kori och de andra sex i loppet. Jag hade vunnit heatet.

Man skulle kunna tro att jag, som hade besegrat alla de idrottare jag varit rädd för en minut tidigare, nu skulle vara botad från min rädsla. Man skulle kunna tro att jag nu var säker på att jag skulle segla genom nästa heat och sedan kvalificera mig för Rio i finalen. Det kanske verkade så för experterna. Men inte för mig. Så snart loppet var över kom den irrationella självförnekelsen tillbaka.

På kvällen kunde jag inte låta bli att le när jag mötte min pappa. Jag hade överlevt det enda lopp han bett mig att genomföra innan vi kunde börja förhandla om de kvarvarande loppen. Det förvånade mig inte att han började förklara hur lätt jag hade fått loppet att se ut och att det var ett privilegium att vara där och tävla och vinna i så ung ålder. Och jag kunde inte säga emot. Så vi gick vidare till andra rondan.

NÄRA DRÖMMEN

Nästa dag var det déjà vu i uppvärmningsområdet. Men precis som dagen innan tog min tävlingsinstinkt över. Så snart startskottet ljöd rusade jag i väg på banan, och hittade en mening i min desperata vilja att vara snabbast. Jag inte bara kvalificerade mig till finalen, jag vann också mitt semifinalheat. Wow!

Tack och lov var en vilodag inlagd mellan semifinalen och finalen. Det kan ha varit de längsta fyrtioåtta timmarna i mitt liv. Hemma i vårt hyrda hus satt jag och kollade på en massa Netflix. Jag pratade i telefon med min pojkvän. Jag gjorde allt jag kunde komma på för att slippa tänka på nästa dag, vilket nu bara verkar konstigt; jag stod ju precis på randen till att uppnå det jag hade drömt om sedan jag var liten. Jag minns hur jag, åtta år gammal, satt på en liten pall i vardagsrummet och tittade på OS i Peking 2008, helt betagen av kvinnornas spektakulära stafett på 4x400 meter. Medan de första löparna intog sina platser svepte kameran över åskådarna i den fullsatta stadion. När startskottet gick och löparna exploderade ut ur sina block lutade jag mig fram mot tv:n och föreställde mig själv springa bredvid Allyson Felix och Sanya Richards-Ross, två löparikoner, som tog och behöll ledningen för USA den dagen. När Sanya Richards-Ross korsade mållinjen som etta och erövrade guldmedaljen för Team USA, hoppade jag upp och jublade, pumpande med mina knytnävar i luften:

”Det där ska jag göra”, ropade jag till mamma, som var i rummet intill. ”Jag ska vinna en guldmedalj på OS.”

”Okej”, sa hon leende och fortsatte sedan med det hon höll på med. Hon visste att jag menade allvar. Från den dagen och framåt var drömmen om olympisk ära ett kärt tidsfördriv. Det är det ultimata målet för varje friidrottare.

Nu, åtta år senare, stod jag inför att uppnå denna dröm. Och det vid bara sexton års ålder. Ändå, vid detta livsförändrande ögonblick, ville jag tänka på allt annat än morgondagens lopp.

Alltsedan dess har jag ofta frågat mig själv varför jag var så rädd. Du kanske känner igen den typen av rädsla: den som fryser dig, stoppar dig på vägen framåt och får dig att glömma allt du har arbetat för och allt du vill ha. Det känns som en förbannelse, som om det är helt utanför din kontroll. Varför hände detta mig? Varför ville jag plötsligt inte ha något med mina drömmar om olympisk ära att göra? Det var inte för att jag inte trodde på möjligheten att ta mig in i laget. Med alla objektiva mått mätt var jag en av de snabbaste på banan. Jag hade all anledning att tro att jag inte bara hörde hemma där utan också att jag, om jag presterade efter min förmåga, skulle kvala in till Rio. Jag var heller inte rädd för att göra mina föräldrar besvikna. De hade aldrig pressat mig i löpningen. De fick mig aldrig att känna att deras lycka hängde på min framgång. Min mamma och pappa var båda otroliga löpare. I början av åttiotalet utsågs min pappa tre gånger till "all-american" i friidrott vid Manhattan College i Bronx. Han hade misslyckats med att ta sig till semifinalen på 400 meter i de olympiska uttagningarna 1984 och därmed också missat möjligheten att få representera sitt land. Trots det hade jag aldrig känslan av att han i sin besvikelse försökte leva genom min löparkarriär.

Om jag alltså inte var orolig för att förlora, eller rädd att göra mina föräldrar besvikna – varför fruktade jag finalen? Min rädsla närdes av en idé som jag inte kunde skaka av mig: en identitetskänsla som kommit att definiera mig. Som sextonåring hade jag intalat mig själv att mitt värde och min betydelse var sammanflätade med mina prestationer på banan. Det räckte inte att bara vara en löpare; jag var tvungen

att vara en vinnare. Jag såg segrar som värdemätare. Någonstans längs vägen, kanske när jag blev tonåring och började brottas med all den förändring, osäkerhet och dramatik som präglar den fasen i livet, övertygade jag mig själv om att jag var satt på jorden för att vinna. Och för att få kärlek och respekt från andra var jag tvungen att komma först. Om inte, till vilken nytta var jag då?

*Jag hade hängt upp
hela min självkänsla
på att vara en vinnare.
Jag hade då ingen
aning om att det fanns
ett annat sätt att leva.*

Inte underligt då att OS drev på min identitetskris. Att jag inte skulle vara en vinnare där verkade ju självklart. Jag antog att om jag inte förlorade redan nu i uttagningarna så skulle jag garanterat göra det i själva OS. Så hade jag aldrig tänkt vid de lopp jag hade sprungit de senaste åren. Vare sig det var en friidrottstävling anordnad av high school, eller ungdoms-VM 2015 i Cali, Colom-

bia, så hade jag alltid varit säker på att om jag bara gjorde det jag kunde, så skulle jag sluta som etta. Det berodde på att de loppen var välbekanta och konkurrenterna var i min ålder. Eftersom den tävlingsinriktade friidrottsvärlden är relativt liten hade jag också tävlat mot de flesta av dem tidigare. Allt var kontrollerbart och det verkade garantera mig ett resultat som skulle bekräfta mitt värde. Jag hade hängt upp hela min självkänsla på att vara en vinnare. Jag hade då ingen aning om att det fanns ett annat sätt att leva. Och det gjorde mig sårbar för rädslan.

Där och då, vid OS-uttagningarna 2016, var allt okänt och helt utanför min kontroll. Jag kände inte till några av mina konkurrenter sedan tidigare. Jag hade ingen aning om hur det skulle vara att tävla inför en så stor publik. Jag hade aldrig tävlat i rikstäckande TV-sändning, aldrig ställts inför reportrarnas frågor eller skrivit autografer. I stället för

att omfamna osäkerheten och den högst sannolika risken att misslyckas, ville jag bara komma därifrån. Men efter de första två omgångarna hade det visat sig var omöjligt.

Trots rädslan var det något som släppte kvällen innan finalen. Inte så att min ångest plötsligt försvann och jag nu kände mig lätt som en fjäder. Det hände inte. Det som hände var en perspektivförskjutning. Jag insåg att något måste ha gjorts att jag kommit så här långt. Trots att förberedelsestiden inför tävlingen var förfärlig, så visade min talang upp sig. Alla dessa äldre erfarna kvinnor var förmodligen mer rädda för mig än jag var för dem. Varför? För att de hade mer att förlora på att bli slagna av en high school-junior än vad jag hade på att förlora mot dem. Den förändringen i mitt tankesätt tog bort pressen från mig och flyttade över den till dem. Med det i åtanke bestämde jag mig för att ge allt nästa dag.

FOKUSERING

När finaldagen kom var det mulet och svalt. 400 meter häck skulle inte gå förrän efter klockan fem på kvällen. Det skulle bli ett skraddarsytt tv-evenemang på bästa sändningstid. Den sena starten kändes som ytterligare ett hinder att ta sig över. Att behöva hårda ut hela dagen fick tanken på att allt skulle vara över kännas avlägsen. Den där söndagen försökte jag hålla mig sysselsatt med att titta på tv. Trots att jag försökte skingra mina tankar så trummade jag nervöst med fingrarna och vickade på tårna. Under den timslånga bilresan från vårt Airbnb till Eugene, sa vi inte mycket, vilket är typiskt för min familj. *Att göra* är alltid att föredra framför *att prata*, särskilt på tävlingsdagar.

Det tysta, inåtvända beteendet tog jag med mig in i uppvärmningsområdet och andra utrymmen före tävlingen. In-

för tävlingar brukar jag se till att begränsa umgänget med människor omkring mig. Det är lätt att tappa fokus om man störs av någon annan. Inte för att jag vill vara otrevlig; jag kan bara inte le och skämta och sedan direkt fokusera på att slå alla de andra på banan. När jag kliver in på arenan är mitt sinne inställt på vad jag är där för att göra. Jag sparar leendena och skratten till efteråt. Jag vet också att vissa konkurrenter inte drar sig för att spela mentala spel, att säga något de tror ska distrahera motståndarna och därmed ge dem ett övertag på banan. Om man ska slå mig, ska det vara för att man är snabbare än mig just den dagen, inte för att jag distraherades av någons dansande i call room.

Uttagningstävlingarna tog presentationen inför loppet till helt ny nivå för mig. Högljudd musik. Entréer. Och kamerornas närbilder. De där absurda närbilderna, när en kameraman bara en minut innan start springer in på banan. Ibland fokuserar fotografen bara på några av deltagarna. Andra gånger börjar han på bana åtta och arbetar sig ned till bana ett, och håller kameran bara en halvmeter framför varje löpare och stannar upp där en obehagligt lång stund, medan TV-kommentatorerna presenterar de tävlande. Efter det räknar de upp varje löpares meriter, ibland lika långa som en inköpslista. Majoriteten av kvinnorna publikflirtar. De ler. Vinkar. Till och med skickar en slängkyss för att visa lite personlighet. Det där är absolut inte jag. Tro mig, jag har försökt.

När kameran zoomade in mig i Eugene, låtsades jag inte om den. Medan jag gungade mig själv fram och tillbaka i ett försök att hantera en överväldigande nervositet höll jag blicken fixerad vid en punkt längre fram. Jag var laserfokuserad på vad jag skulle göra, nämligen ge varje uns av min styrka för att slå de andra sju kvinnorna. För mig började tävlingen i samma ögonblick vi klev in i call room. När ka-

meran dröjde vid mig sa kommentatorn: ”Hennes lugn, inte bara hennes talang, tror jag kommer att ge henne en plats i laget och bli den yngsta olympiern sedan 1972.”¹ Nu var jag verkligen redo att ge det en chans.

Äntligen var det dags. Efter de längsta fyrtioåtta timmarna i mitt liv mellan semifinal och final, kallade speakern oss till startblocken. Jag låste mig i position, orörlig, och hörde ingenting annat än mina egna hjärtslag. Startskottet gick och loppet började. Tjugotre steg till första häcken. Femton till den andra. Båda hoppen med höger ben först. Det var mitt vanliga tempo och rytm. Då upptäckte jag de andras tempo. Det var snabbt. Riktigt snabbt. Dalilah Muhammad hade dragit i väg till ledning. Ingen skulle komma i kapp henne den dagen. På bana sju respektive åtta låg T'Erea Brown och Ashley Spencer tvåa och trea, rusande fram på banan som om vi redan var på upploppet. Då klickade den där välbekanta instinkten in och jag ökade tempot, fast besluten att hålla dem som låg framför inom räckhåll. Mellan andra och tredje häcken gjorde jag något jag aldrig tidigare gjort, varken på träning eller tävling. Jag tog bara fjorton steg innan det var dags att hoppa, denna gång med vänster fot först. För att hålla jämna steg med de andra hade jag tagit ett steg mindre mellan häckarna än normalt. Det var mig totalt främmande. Instinkten lät mig bara inte sakta ner. Vid den sjunde häcken satte mjölksyran in, en unik plåga specifik för loppets sista del. När jag nådde den tionde och sista häcken kändes det som att Dalilah var kilometer före. Ashley Spencer, på bana åtta låg tvåa, ett halvt steg framför mig. Om jag kunde hålla min plats, skulle jag knipa den tredje och sista platsen i OS-laget. Men för att nå dit var jag tvungen att plåga mig igenom tröttheten. Men djupare än smärtan låg något jag älskade med det ögonblicket: den ultimata viljestyrkan och, utan tvivel, sportens renaste

sekunder av tävlingen. Jag mot mig själv. Jag mot gravitationen. Jag mot sju andra vältränade idrottare. Inga domare, inga subjektiva bedömningar. Bara en enkel fråga: *Kan jag nå mållinjen först?*

När jag fällde mig över mållinjen, fortfarande på tredje plats, hade jag officiellt blivit en olympier. Två känslor rusade genom mitt sinne, den ena ovanpå den andra. Den första var lättnad över att det äntligen var över, att jag inte behövde pressa min kropp mer, att jag hade nått slutet på den svåraste veckan i mitt liv. Den andra känslan var panik: *Jag hade tagit en plats i laget! Vad hade jag gjort?*

SKRÄCK PÅ OLYMPISK NIVÅ

Instinkten höll de negativa tankarna på avstånd under själva loppet. Men när jag hukade mig vid mållinjen, med händerna på knäna och flämtade efter andan, kom allt tillbaka. Någon räckte mig en liten amerikansk flagga. En reporter från NBC News samlade oss tre OS-kvalificerade – Dalilah Muhammad, Ashley Spencer och jag – för en intervju. Genom ansträngd andhämtning log Dalilah och Ashley och uttryckte inget annat än tacksamhet och glädje. ”Jag är så tacksam och så välsignad och så glad över att få åka till Rio”, sa Dalilah.

”Jag ville bara kvalificera mig. Jag hade inget att förlora. Jag är bara så välsignad. Så väldigt välsignad,” sa Ashley, innan hon återigen hukade sig, lade händerna på knäna och fortfarande kämpade med att andas. Loppet varar mindre än en minut, men den som springer det känner av effekterna i timmar.

”Och Sydney”, reportern vände sig mot mig. ”Sexton år gammal. High School-elev. Alla rekorden. Men nu ska du till OS. Hur tänker du?”

”Jag kan inte andas”, var det första jag fick ur mig. Reportern skrattade och höll kvar mikrofonen. Förmodligen förväntade han sig att jag skulle följa Dalilahs och Ashley's exempel och kanske, som den tonåring jag var, visa upp en hashtag med fingrarna för ”välsignad”. Det han fick var i stället detta: ”Jag är bara glad att det är över. Tack ändå.”

Kanske på grund av min unga ålder eller min begränsade entusiasm inför att ha kvalificerat mig till OS, fortsatte reportern med en andra fråga:

”Kan du beskriva pressen du haft på dig. Har den lättat?” Jag sa som det var: ”Den enda pressen är den jag själv lägger på mig. Jag är bara glad att jag är klar. Jag kan knappt tro det.”

”Bara tro det. Du ska dit”, sa reportern och avslutade intervjun.

Vid det laget var jag fast besluten att *inte* åka till Rio. Och jag var redo att också säga det högt till någon, men helst inte i tv.

Det första bekanta ansiktet jag såg efter loppet tillhörde min mamma. Hon mötte mig i ett tält där idrottarnas familjer och vänner hade samlats för att antingen trösta eller gratulera. Medaljceremonin skulle äga rum om bara några minuter och följas av en presskonferens med oss tre OS-klara. Sedan dopingtest innan jag skulle möta laget, hämta upp mina OS-kläder och informeras om logistiken inför resan till Rio. Eftersom jag var minderårig måste en förälder vara med mig under dopingtestet. När jag nu mötte min mamma brast jag inte ut i glädjetårar eller började tala om drömmen jag hade uppnått. I stället, medan vi väntade i tältet inför medaljceremonin, omgiven av dussintals människor, utropade jag högt: ”Jag tänker inte åka. Ni kan inte tvinga mig. Jag har redan pratat med pappa om det.”

Min mamma la sin hand på min axel: ”Shhh, Syd, inte nu”, sa hon tyst. ”Vi kan prata om detta senare.”

Det samtalet blev aldrig av. Efter medaljceremonin tog presskonferensen vid. De flesta frågorna gick till Dalilah. Hon hade precis genomfört ett av de snabbaste loppen någonsin och skulle bli en av favoriterna i Rio (hon skulle vinna guld sex veckor senare). Hon förtjänade all uppmärksamhet. De flesta frågor jag fick handlade om mina känslor: ”Hur känns det att vara en olympier?” var den stora frågan. Jag dolde naturligtvis mina sanna känslor, inte minst när någon frågade om jag trodde att vi tre amerikaner skulle kunna ta en trippel och vinna alla tre medaljerna i Rio. Den sortens press ville jag inte tänka på. Förväntningen på att jag skulle vara på pallen skrämde mig. Men jag försökte att inte visa något av det. I stället gav jag de svar som jag trodde de ville ha och gick vidare.

Jag var fortfarande frånvarande som i ett töcken. Jag tänkte mindre på OS och mer på cheeseburgare och cheesecake. Min ”tävlingshjärna” stängde av i samma stund jag korsade mållinjen. Och då var jag hungrig.

Alla verkade mer glada för min skull än vad jag själv var. För journalisterna, fansen och OS-representanterna var det inte ens en fråga om jag skulle åka till Rio. Varför skulle jag inte vilja vara en del av det som alla idrottare, inklusive jag själv, drömmer om?

Efter presskonferensen gick jag till lagsamlingen. Glada, leende OS-funktionärer gav mig påsar med Team USA-utrustning och frågade mig när jag skulle resa till Rio. Det innebar att innan jag ens fick ett ögonblick i avskildhet med mamma och pappa, hade jag fått både min OS-uniform och mina flygbiljetter. Beslutet var fattat. Jag var en olympier.

När jag äntligen fick prata med min pappa sa han att för mig handlade detta OS inte så mycket om att vinna guld utan mer om en fantastisk möjlighet för någon i min ålder.

”Gud har gett dig en gåva”, sa pappa. ”Du kvalade in till uttagningarna. Nu har du tagit en plats i OS-laget. Detta är bästa möjliga sätt för dig att skaffa erfarenhet, att förstå hur det är att vara en olympier, att vänja dig vid publiken, uppmärksamheten, media.”

Pappa hade förstås rätt. Det fanns inga förväntningar på mig, en sextonåring, att vinna en medalj i Rio. Ingen skulle bli besviken, inte ens om jag misslyckades med att ta mig vidare efter första omgången. Men jag kunde ändå inte slappna av och njuta av ögonblicket. Jag kunde varken skaka av mig rädslan eller ta till mig pappas perspektiv på vad jag var på väg att uppleva. Varför hade Gud gett mig denna gåva just nu? Jag var inte redo. Att vinna hade kommit naturligt för mig genom åren. Jag kunde inte minnas när jag senast sprungit ett lopp utan att förvänta mig att vinna. Jag var ju tjejen som kom först över mållinjen. Och eftersom jag såg mig själv på det sättet var jag livrädd för OS, där jag, nästan garanterat, inte skulle vinna. Den månadslånga uppladdningen inför avresan till Rio kändes verkligen som en nedräkning till elektriska stolen.

I mitt huvud kanske jag trodde på att Gud hade gett mig en gåva, som pappa sa, men den insikten hade inte tagit sig in i mitt hjärta. Mina föräldrar hade uppfostrat oss barn att gå i kyrkan två gånger i veckan, och de såg till att vi fick all den religiösa undervisning vi kunde få. Ändå, vid den här tidpunkten i mitt liv, hade Gud inte blivit verklig för mig. Jag kände till honom, men jag kände honom inte – inte på riktigt. Rädslan jag hade var så mycket mer på riktigt. Och trots att jag var så fokuserad på att alltid vinna hade jag ännu inte lärt mig vikten av perspektiv. Jag visste inte hur man njuter av en upplevelse för upplevelsens egen skull.

Under dagarna som följde skulle jag, så gott jag kunde, försöka ta till mig min nya identitet som olympier. Det

skedde dock inte utan känslor av att inte vara beredd, och med gigantiska tvivel på mig själv. Jag kunde inte ta mig an, eller ens tänka på den oundvikliga resa som nu låg framför mig. Utan någon egentlig vägledning om hur jag skulle navigera genom detta, skulle denna rädsla och känsla av otillräcklighet komma att forma min förberedelse för nästa stora tävling i mitt liv: de olympiska spelen.